

נילי בת חמש

קלודיין

חמישים ושלוש וגם הגברת שוהם יותר מבוגרת מהאמהות האחרות. זה כי נילי נולדה כל כך מאוחר "היא לא מיהרה" אמרה תמיד הגברת שוהם "ועכשיו היא כאן." אחרי הבית האדום של משפחת שוהם עומדת חורשה ואחרי החורשה הרבה אחו וכרי מרעה. נילי הולכת לעתים קרובות לחורשה עם אבא שלה, כדי לבנות שם ביתנים ולשחק בהם. או שהם רוכבים ביחד על אופניים. בעצם רק מר שוהם רוכב, כי לנילי יש כבר אופניים משלה, אבל לשבת במושב ילדים על אופניים של אבא נעים יותר. ובערב, אחרי שנילי כבר אכלה, התרחצה

נילי שוהם גרה עם אמא ואבא שלה בבית אדום בקצה עיירה קטנה. נילי היא כעת בת חמש אבל יודעת בדיוק מה היא רוצה להיות. גדולה. גדולה כמו שני אחים שלה שלומדים כבר במכללה וחוזרים הביתה רק בחופשות. "כדי לאכול את שערות ראשי" נוהג אבא לומר תמיד, אבל הוא לא מתכוון ברצינות. הוא הרי שמח מאוד כשהבנים באים לבקר "וחוץ מזה" אומרת אמא "ממילא אין לך מספיק שערות כדי לאכול אותן." וזה נכון, כי מר שוהם הוא בן

העליזה וואלטר חזיר-הבר הנווד.
אבל הוא בא רק לעתים רחוקות."
"זה נשמע כמו סיפור יפה מאוד"
אומרת אמא ונילי נעה בראשה.
"אחר כך עשינו הפסקה על התל.
שיחקנו 'חילזון תסתתר'. הכללים
פשוטים מאוד. מי שמוצא חילזון
חייב לקרוא חזק 'חפש אותי!'
ולהסתתר בדשא יחד עם החילזון.
השני צריך לחפש אותם. אפשר
להסתתר כמובן עם חלזונות אחדים,
אבל צריך להשגיח שהם לא יתעטשו
כי אז יגלו את מקום המסתור. למה
את צוחקת?"
"או, סתם כך" אומרת אמא ומכסה
מהר את פיה בכף היד.

ושוכבת במיטה, היא מספרת לאמא
מה היא ואבא עברו ביחד במשך כל
היום.
"היום הייתה רוח חזקה מאוד באחו"
סיפרה יום אחד באפריל "אבא היה
צריך כל הזמן לתמרן חזק כדי
שהרוח לא תנשב אותנו מהדרך.
אבל ראינו הרבה פרחים. וסרפד.
למזלנו הרוח לא דחפה אותנו
לסרפד כי זה היה בוודאי כואב לנו."
"בוודאי" מסכימה אמא.
"ואבא סיפר לי אחר כך סיפור על מר
וגברת סרפד. יש להם שני ילדים, בן
בריאן ובת נסי. היא גם כן בת חמש,
אמר. לשניהם יש הרבה ידידים,
פריץ הזבוב השמח, לאורה הכנימה

"אחר כך נסענו למחסום הגדול.
ירדנו שם והתיישבנו ליד המחסום
כדי שלא ירגיש כל כך בודד. דיברנו
אתו ו.."
"עם המחסום?" שאלה אמא.
"מובן שעם המחסום" עונה נילי
"אבא לא הבין אותו אבל אני סיפרתי
לו מיד מה אמר לי המחסום. ובכן,
הוא פחד מהרכבות! כל פעם
שעברה רכבת הוא פחד שהיא
תדרוס אותו. לכן הוא רעד כל כך.
אנחנו ריחמנו עליו ושיחקנו ברכבת,
כדי שיראה שהרכבות לא מסכנות
את המחסומים. אני הייתי הקטר
ואבא הקרונות. אנחנו צפרנו
וטרטרנו ועשינו רעש גדול כדי

שהמחסום יתרגל ולא יפחד יותר."
"ואולי אבא אמר לך בהזדמנות
שרכבות יכולות להיות מאוד
מסוכנות לילדים קטנים?" שאלה
אמא קצת במפחד.
"לא היה צריך, כי ידעתי זאת כבר
קודם" אומרת נילי בגאווה ואמא
נרגעת.
"כשהמחסום הגדול הרגיש כבר טוב
יותר רצינו ללכת הלאה. אבל אז
התקרבה רכבת והמחסום לא נתן
לנו לעבור. אמר שהוא מגן עלינו
מפני הרכבת, ועכשיו כבר לא מפחד
יותר. והוא חסם את הדרך. ואז
חיכינו עוד קצת. ואז באה הרכבת
והיא הייתה ארוכה מאוד ורעשה

"הגשם בא תמיד מצד אחד וכך גם הרוח. אבא השתדל למהר, אבל למרות זאת נרטבנו. אבל את זה את כבר יודעת."

כן, את זה אמא יודעת. היא מתחילה שוב לצחוק כשנזכרת במראה של בעלה ובתה, כשהם בסוף הגיעו לדלת הבית. הם היו רטובים לגמרי, אבל רק מצד אחד. והשערות, או לפחות השערות של נילי, עמדו רק מהצד הימני, שם לאן שהרוח והגשם דחפו אותן.

"לכן חשוב מאוד שעכשיו תשני ותתכסי היטב" היא אומרת לבתה, שמחייכת אליה מתוך הכרית. "הרי מחר יהיה לנו עוד יום."

מאוד, אבל המחסום הגדול רעד רק מעט מאוד! ואחר כך נתן לנו לעבור ואני הבטחתי לו שעוד מעט נחזור. ואז נסענו למרעה הפרות ועברנו שוב ליד הרבה סרפדים. ואבא סיפר לי על היום הראשון של נסי בבית הספר ועל עוד ילדים, קרלה פעמונית, טים צבעוני, יוסי דשא ולינדה שן-ארי שתמיד מאבדת את שערותיה."

"את שמחה כבר לקראת בית הספר?" מתעניינת אמא. "כן, כי אז אהיה כבר גדולה" עונה נילי "לפחות קצת. לפני שהגענו הביתה התחיל לרדת גשם." נילי כבר שכחה את נושא בית הספר.